

Jedna razvojna agencija organizirana kao društvo s ograničenom odgovornošću u vlasništvu jedne lokalne jedinice samouprave (jednog grada) prima od svog osnivača subvencije (potpore) na godišnjoj razini od nekoliko milijuna Kuna te nešto i od Ministarstva gospodarstva te iz EU fondova.

Tih nekoliko milijuna Kuna ta razvojna agencija koristi na način da malim i mikro poduzetnicima daje potpore, u pravilu 10, 15 ili 50 tisuća Kuna. Limit za potpore ograničen je na 200 tisuća Kuna, te taj iznos dobiva godišnje tek nekoliko poduzetnika. Agencija ima izvještaj za svaku godinu iz kojeg se jasno vidi specifikacija mikro i malih poduzetnika koji su subvencionirani iz tih nekoliko milijuna Kuna koje dobiva od svog osnivača – lokalne jedinice samouprave.

Porezna uprava dolazi u nadzor te prvostupanjskim rješenjem utvrđuje:

„da se ne radi o subvencijama, već o uslugama koje ta razvojna agencija obavlja svom osnivaču – lokalnoj jedinici samouprave jer između njih, eto, postoji gospodarski interes te da je na sav iznos subvencija, odnosno na usluga prema stavu Porezne uprave, bilo potrebno obračunati PDV.“

U svojoj žalbi drugostupanjskom tijelu, razvojna agencija navodi da se ono što ona radi nimalo ne razlikuje od onoga što rade HAMAG Bicro ili HBOR te da bi onda i HAMAG Bicro i HBOR bili dužni obračunati PDV svojim osnivačima na bespovratne iznose dobivene iz državnog proračuna kao da se radi o uslugama, a da bi isto onda Ministarstvu gospodarstva i Europskoj uniji ili Europskoj komisiji trebalo obračunati PDV na primljene bespovratne iznose subvencija.

Po logici poreznog tijela, na očekivanih cca 24 milijarde EUR bespovratnih sredstava za koje se očekuje da ćemo dobiti iz EU u idućih 10 godina trebalo bi obračunati 6 milijardi EUR PDV-a. Europska komisija, a i hrvatski proračun bit će nevjerojatno iznenađeni činjenicom da će se osim 24 milijarde EUR u hrvatski proračun sliti na teret EU i dodatnih 6 milijardi EUR PDV-a koje ćemo im zaračunati. A zašto? Pa eto zato, što između Europske komisije i Republike Hrvatske postoji gospodarski interes da se stanje Republike Hrvatske poboljša.

No, drugostupanjsko tijelo odbija žalbu razvojne agencije (to nije zaprepašujuće; a što bi drugo moglo napraviti drugostupanjsko tijelo

Ministarstva financija u Republici Hrvatskoj), a razvojna agencija podiže tužbu pred upravnim sudom.

Sad ipak već zaprepašćujuće, prvostupanjski upravni sud daje za pravo Poreznoj upravi i odbija tužbu razvojne agencije. Jednako tako zaprepašćujuće i Visoki upravni sud u srpnju 2021. godine donosi presudu kojom se odbija žalba razvojne agencije na presudu prvostupanjskog upravnog suda. Sam Visoki upravni sud u svojoj presudi navodi:

„... djelatnost tužitelja (razvojne agencije, prim. HZ) smatra se djelatnošću od općeg gospodarskog interesa koja se financira iz proračuna grada X, Ministarstva gospodarstva i poduzetništva i Europskih fondova“.

Pa po čemu je onda Visoki upravni sud zaključio da izvori financiranja od grada X predstavljaju oporezivu uslugu gradu X, a da istovrsni takvi izvori financiranja od Ministarstva i EU nisu usluga, već subvencija.

I drugostupanjsko tijelo i prvostupanjski upravni sud i Visoki upravni sud primjenjuju omiljenu praksu hrvatskog pravosuđa – ignoriranje svih podnesaka, argumenata ili dokaza poreznog obveznika i time *de facto* brane poreznom obvezniku pravo pristupa upravnom tijelu i sudu. Ista praksa događa se i kod ostalih sudova ili upravnih tijela.

Sud odbija provesti dokaze ispitivanjem stranaka ili saslušanjem svjedoka.

Kad bi se dopustilo ispitivanje stranaka, tj. predstavnika države (tuženika) u slučaju sudovanja u poreznim predmetima na upravnim sudovima, sve te presude ne bi se mogle tako donijeti, a stavovi tuženika (države) uglavnom bi se raspali kao kula od karata. Zato se u poreznim sporovima ne provode dokazni postupci ispitivanjem predstavnika države (tuženika) jer država ne smije izgubiti spor ili se to događa tako rijetko, tek toliko da se potvrdi da izuzetak potvrđuje pravilo. Zato se građanima *de facto* zabranjuje pristup sudu. Zato nema investicija u ovoj zemlji!

Hrvoje Zgombić, 20. siječnja 2022.